

for for mig ingen stor Vægt, medens dens Fordele ere saa ubestridelige og langt større, og da først og fremmest den, at man i det hele og store naar at ramme korrekt, saaledes som man ønsker det. For den aldeles overvejende Del af Skatten vil man uden Spor af Posekiggeri til Punkt og Prikke faa ind det, man skal have af de enkelte Skatteydere.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) sagde ganske vist, at vilde man indføre Indkomstkildeskatten, maatte man ogsaa gaa til en Patentskat og en Næringskat og en Lønkat. Ja, dertil kan man svare, at har man Princippet slaaet fast, vil det til enhver Tid være muligt at gaa videre og supplere den f. Eks. med en Lønkat, og maaske for visse Erhvervs Vedkommende med en Næringskat og dermed tage disse ud af Indkomstkattens Ramme. Naar man blot har Rammerne, vil det i Fremtiden let kunne gøres. Men selv om man ikke gjorde det, vil man ved Forslaget, som det foreligger, undgaa det allermeste af den Uretfærdighed, som vil og maa følge med den almindelige Formue- og Indkomstskat. Gennem Ejendomsskylden faar man til Punkt og Prikke, hvad man skal have, og gennem Formueskatten faar man ogsaa til Punkt og Prikke, hvad man skal have, og det er mere end $\frac{2}{3}$ af det hele; den Trediedel, der bliver tilbage paa Indkomstskatten, kommer derhos for en overvejende Del til at hvile paa saadanne Objekter, der ikke kunne og heller ikke ville forsøge paa at knibe udenom, idet over Halvdelen af den vil hvile paa Lønninger, der ville blive ramte korrekt og hverken kunne eller ville knibe udenom. Det, der bliver tilbage, og som til Dels kommer til at hvile paa det upaalidelige Grundlag, som saa godt som hele Kommissionens Skat hviler paa, er da i Virkeligheden kun $\frac{1}{7}$ af hele Indkomstkildeskatten, og i denne Syvendedel er endda indbefattet de Virksomheder, hvis Indehavere i overvejende Grad ville være i Stand til at vide, hvad man har i Indtægt. Der er Handelsvirksomheder, som føre Bøger. Baade i København og Købstæderne skulle de jo føre Bøger, og det ville de store Virksomheder af lignende Art paa Landet ogsaa gøre. En meget stor Del vil derfor have et fast Datum, hvorfra de kunne opgive deres Skat. Deraf følger, at denne Skat i alt væsentligt, selv om man slet ikke gik videre end efter Forslaget her, vil blive en retfærdig Skat, medens Kommissionens Ind-

komst- og Formueskat derimod vil blive lige det modsatte. Det er noget, vi fra København godt vide. Naar man blader i den brune Bog og kender lidt til, hvorledes ens Medmennesker sidde i det, og hvad de forbruge, saa forbavses man tit over, hvad der kommer ud af Pengene. Naar man ser, hvad Folk, der betale Skat af 1200 Kr., 2400 Kr., 3000 Kr. efter Bogen, kunne tillade sig at bruge, og naar man imellem ser, hvad en Mand, der har svaret Skat af 6—8000 Kr., ender med at eje, naar han dør, forbavses man dobbelt. Nej, det er en uretfærdig Skat, og derfor vil jeg for mit Vedkommende haabe, at naar det ellers maatte lykkes at naa til Forstaaelse om en Reform, at Landstinget saa ikke vil gaa med til den, medmindre den i det hele og store kommer til at omfatte en Indkomstskat efter Kildeprincippet.

Jeg kunde endnu ønske at sige, at jeg i endnu højere Grad end min ærede Meningsfælle fra Frederiksberg (Ellinger) finder det betænkeligt, at vi gaa til hele denne Reform paa Basis af, at den skal inaugurere en ny Æra, som paa den ene og den anden Led vil kræve store Ofre af Statskassen og samtidig som et Hovedpunkt i Reformen tømme Statskassen ud over rimelige Grænser — idet der i et af Forslagene er Tale om et Tilskud til Kommunerne, ikke blot af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men ogsaa af det, som disse ny Skatter indbringe ud over de kalkulerede 9,700,000 Kr., saaledes at endogsaa det lille Haab, man kunde have om, at Statskassen vandt noget ved, at disse voksede, vil være taget bort for Fremtiden. Jeg vil ærlig talt sige, at, hvis der ikke forandres noget heri, vil jeg have vanskeligt ved at stemme for hele denne Reform. Jeg finder nemlig den Formindskelse af Statskassens Indtægt, der er Tale om, ganske uforsvarlig. Hvis man derfor ogsaa etablerer en yderligere Aftapning for Fremtiden, saa vil det være alt for meningsløst at tro, at det kunde inaugurere en ny Æra i vor Politik, en Æra, der skulde betegne Løsning af en Masse uløste Opgaver. Jeg vil blot nævne de ikke helt billige Lønningsforslag, som i det mindste burde fremmes sammen med Skattereformen. At vi derfor skulde inaugurere en ny Æra ved at gøre Staten endnu mere ude af Stand til at løse disse mange Opgaver, tror jeg endnu mindre paa end det ærede Medlem for Frederiksberg, og jeg vil tage endnu yderligere Afstand end han fra, at man ender med noget saa meningsløst.